

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1057/2021
21.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и кривичног дела непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Небојше Петровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 468/18 од 12.05.2021. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 151/21 од 23.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 21.10.2021. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Небојше Петровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 468/18 од 12.05.2021. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 151/21 од 23.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу К 468/18 од 12.05.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је утврђена новчана казна у износу од 50.000,00 динара и кривичног дела непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. Кривичног законика, за које му је утврђена новчана казна у износу од 100.000,00 динара па је осуђен на јединствену новчану казну у износу од 150.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 (три) месеца од дана правноснажности пресуде и одређено је да ће суд, уколико окривљени наведену новчану казну не плати у остављеном року, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да накнади све трошкове кривичног поступка и то механоскопског вештачења у износу од 64.588,00 динара и судски паушал у износу од 15.000,00 динара, све у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде под

претњом принудног извршења, као и трошкове пуномоћника оштећене и судског вештака др Владимира Пилије, чија ће висина бити опредељена посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 151/21 од 23.07.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и првостепена пресуда, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Небојша Петровић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде и предмет врати на поновну одлуку.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да се побијане правноснажне пресуде заснивају на незаконитим доказима и то на записницима о препознавању лица од стране сведока ПС Кула Ку 1130/17 од 29.09.2017. године, а без којих незаконитих доказа не би била донета осуђујућа пресуда у односу на окривљеног АА. По ставу браниоца ови докази су незаконити из разлога јер је доказна радња препознавања лица изведена пре свега супротно члану 90. ЗКП, с обзиром на то да пре него што је извршена радња препознавања лица, од сведока није узет и записнички констатован опис и особине лица која се препознају. У вези са тим бранилац надаље истиче да је препознавање лица извршено сугестивно, јер се лица која су учествовала у препознавању битно физички разликују од окривљеног и сведока ББ, при чему су исти, према наводима браниоца, незаконито лишени слободе, обзиром да нису могли да се у службене просторије где је вршено препознавање превезу својим возилом, већ су до тих просторија, превезени службеним возилом. Због свега наведеног, ови записници су морали бити издвојени из списка предмета.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Исте наводе, садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и за прихватање као правилног правног становишта првостепеног суда – да записници о препознавању лица представљају законите доказе, сачињене по свим правилима Законика о кривичном поступку (страна 17., други став образложења првостепене пресуде), на страни 4. у другом ставу, образложења

другостепене пресуде, изнео разлоге које у свему као јасне и правилне, прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП, па је, у односу на повреду одредаба ЗКП из члана 438. став 2. тачка 1), захтев за заштиту законитости, одбијен.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног истиче и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП), а у вези са тим и повреду члана 16. став 5. ЗКП. Поред тога, бранилац у захтеву, иако не нумерише, истиче и повреду члана 395. ЗКП, указивањем да је суд одбио доказни предлог одбране да се прибави службена документација МУП-а сачињена у вези са позивањем и превозењем на препознавање.

Како битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП и повреда чланова 16. став 5., 395. и 440. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни касациони суд у разматрање истих није упуштао.

С обзиром на то да уз захтев за заштиту законитости, бранилац окривљеног АА није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, која се односи на окривљеног или другог учесника у поступку, сходно члану 484. ЗКП, то се Врховни касациони суд није упуштао ни у оцену навода браниоца да је приликом доношења побијаних пресуда дошло до повреде Уставом загарантованих права - на правично суђење, да буде обавештен о доказима прикупљеним против окривљеног и права на једнаку правну заштиту, као и до повреде члана 6. Европске конвенције о људским правима.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић